

HỒI THỨ NĂM

THÙ BẠN CÙNG THEO VẾT

Tên trung niên hán tử phản ứng quá nhanh, thấy Xuyên Thành Thử lao tới liền vùng kiếm chặn lại nhưng vẫn chậm hơn một bước.

Tam Lang lướt nhìn quanh còn đánh bật lại một chưởng rồi lao vút vào rừng. Cả năm người tại trường đồng thanh hét lên rồi phóng người đuổi theo.

Võ Lâm Công Tử thân pháp phi phàm tốc nhất, nhưng bị trung niên hán tử cản mất đường, khi vượt qua được thì nhân ảnh Xuyên Thành Thử Tam Lang đã mất hút.

Tào Xuân Cẩm nổi giận thét vang:

- Đuổi theo! Phát tín hiệu bao vây!

Không ngờ Tào Xuân Cẩm vừa dứt lời thì chợt thấy Tam Lang quay lại.

Rõ ràng y đã thoát thân, thế mà còn tự nguyện trở lại nạp mạng, thật là chuyện kỳ quặc!

Xuyên Thành Thử Tam Lang ngoác miệng ra cười nói:

- Các vị đừng giương mắt ra kinh ngạc như thế! Lão đại của chúng ta đã ở đây, vì thế tại hạ chẳng cần chạy nữa!

Lưu quán sự buột miệng hỏi:

- Lão đại của người?

Tên hán tử trung niên vừa rồi bị Tam Lang đánh một chưởng còn tức đây ruột, nay thấy đối phương quay lại đã nộ khí xung thiên lao tới nhằm Tam Lang đâm ngay một kiếm.

Xuyên Thành Thử Tam Lang là kẻ khôn ngoan như chuột và cũng nhanh như khí, chỉ lách mình đã thấy xuất hiện sau lưng tên trung niên hán tử, cười nói:

- Ha ha! Đừng phí sức! Tại hạ xưa nay không thích thương cẳng chân hạ cẳng tay như vậy đâu.

Tên hán tử đâm một kiếm không trúng lại bị đối phương giỡn mặt càng tức quay ra đâm tiếp. Xuyên Thành Thử Tam Lang nhẹ nhàng tránh đi.

Chợt một nhân ảnh từ trong rừng lướt tới hiện trường.

- Chư vị! Hạnh ngộ!

Tào Xuân Cẩm quay người lại nhìn đôi mắt rực sáng bỗng thốt lên:

- Chàng đấy ư?

Người vừa xuất hiện chính là Lộ Vân Phi Võ Lâm Công Tử nương mày nói:

- Xác thực là hạnh ngộ!

Lưu quán sự và hai tên trung niên hán tử quay người nhìn, nhưng thái độ đầy cảnh giác.

Lộ Vân Phi dừng lại cách Tào Xuân Cẩm chừng năm bước, ôm quyền nói:

- Tào cô nương, người ngay thẳng không nói mập mờ. Người của quý trang tin tức thật tinh thông, đã sớm bủa lưới vây sẵn rồi.

Tào Xuân Cẩm nhíu mày nói:

- Người đường đường là vị Kim Bài Sát Thủ uy danh hiển hách, tại sao lại thế người bán mạng đi làm nhân đầu tiêu sư? Thật không sao hiểu được.

Lộ Vân Phi cười đáp:

- Tào cô nương, lỡ sơ xuất để mất nhân đầu tiêu, tại hạ nhận thua lần này và quay lại đòi.

Lưu quản sự chen lời:

- Mất tiêu ư? Thôi đừng khéo đóng kịch nữa! Việc đó quá ấu trĩ ai tin? Nói thật cho người biết, bảo là bọn ta giăng sẵn lưới cũng không sai. Trong phạm vi trăm dặm quanh đây, ngay cả con chim sẻ cũng đừng hòng bay lọt.

Lộ Vân Phi không lưu tâm đến hắn, quay sang Võ Lâm Công Tử:

- Xin các hạ hãy biểu lộ lập trường!

Võ Lâm Công Tử hừ một tiếng:

- Giữa chúng ta vẫn còn lời ước chưa giải quyết. Nay phải gộp hai việc này làm một.

Lộ Vân Phi hỏi:

- Sao lại hai việc?

- Không sai! Nhưng vẫn tuân thủ lời đính ước lúc đầu, không cho phép người thứ ba có mặt tại hiện trường!

Nói như vậy là biểu thị đặt Tào Xuân Cẩm ra ngoài. Tào Xuân Cẩm tính gàn bướng nhưng chẳng ngu đần, liền nói:

- Đại công tử! Hai vị ước hẹn với nhau là việc khác. Còn sự tình hôm nay cần gạt đầu rớt ráo.

Võ Lâm Công Tử gạt đầu:

- Đương nhiên! Ta vẫn tôn trọng ý kiến của nhị tiểu thư.

- Nhưng vừa rồi công tử đã tìm cách gạt chúng ta ra ngoài, phải thế không?

- Chưa hẳn.

Tào Xuân Cẩm lộ vẻ bất bình:

- Đại công tử xưa nay là người dứt khoát, nói một là một, hai là hai, tại sao hôm nay lòng khùng thế?

- Nhị cô nương! Cô nên biết rõ, xưa nay Lỗ Nguyên Khánh này làm gì cũng độc lai độc khứ, chưa bao giờ hợp tác với ai.

Hắn vốn tính kiêu ngạo, nói ra điều đó cũng dễ hiểu. Song phương không liên thủ, đó là điều mà Lộ Vân Phi đang hy vọng.

Tào Xuân Cẩm thấy vừa rồi mình hơi quá lời làm đại công tử phật ý, liền cười dịu giọng:

- Đại công tử, chúng ta giao tình đã hai năm mà chưa xảy ra chuyện bất hòa nào.

Võ Lâm Công Tử đáp:

- Đây cũng không phải chuyện tranh chấp hay bất hòa gì, chỉ là vấn đề lập trường thôi.

Tào Xuân Cẩm không giấu sự ve vãn:

- Đại công tử! Xong việc này nhất định chàng phải đến sơn trang hàn huyên mấy bữa. Gia phụ từng nhiều lần tỏ ý muốn đàm luận với đại công tử.

Giọng Võ Lâm Công Tử nhẹ giọng hơn:

- Xét về lý, đương nhiên ta phải đến bái phỏng lệnh tôn.

Bấy giờ Lộ Vân Phi mới nói:

- Tào cô nương, chúng ta hãy bàn đến chính sự. Cô nương đã biết thân phận của tại hạ, bởi thế chẳng phải nhiều lời. Chỉ xin tóm gọn một câu, hãy trả lại nhân tiêu!

Võ Lâm Công Tử mắt bỗng phát ra hàn quang nhìn sang Tào Xuân Cẩm. Tào Xuân Cẩm tức giận hỏi:

- Cái gì? Cần ta giao nhân tiêu ư?

Lưu quản sự tiếp lời:

- Tên họ Lộ! Người đừng ngậm máu phun người!

Lộ Vân Phi lạnh lùng nói:

- Tại hạ là kẻ bán mạng, bởi thế tính mạng phụ thuộc vào nhân tiêu. Trong trường hợp này, tại hạ sẽ dùng mọi thủ đoạn để đòi bằng được nhân tiêu về.

Tào Xuân Cẩm hừ một tiếng nói:

- Kim Bài Sát Thủ! Người chẳng dọa được ai đâu. Nên biết rằng chuyến tiêu này đừng hòng đi lọt. Biết điều thì đưa Điền Vĩnh Ân ra giao, chúng ta sẽ thương lượng điều kiện.

Xuyên Thành Thử Tam Lang bỗng chen lời:

- Thế mới gọi là ngậm máu phun người! Tráo trở hết chỗ nói!

Tào Xuân Cẩm trừng mắt nhìn y rồi quay sang Lộ Vân Phi tiếp giọng:

- Người vừa nói là người bán mạng. Vậy hãy nói giá tiền bao nhiêu ta sẽ mua!

Lộ Vân Phi cười khẩy đáp:

- Bàn Long Sơn Trang tuy hào phú bằng trời nhưng lại không mua nổi mạng tại hạ đâu.

- Người cứ việc nêu giá đi Lộ Vân Phi lắc đầu:

- Một mạng không thể bán hai lần. Việc này miễn bàn. Hãy giao Điền Vĩnh Ân ra đó mới là chính đề.

Võ Lâm Công Tử lòng đầy nghi hoặc, hết nhìn người này lại nhìn sang người kia, không biết ai thật ai giả?

Lưu quản sự trâm giọng:

- Nhị tiểu thư! Chẳng cần phải nhiều lời, hãy kiên quyết hơn mới đạt mục đích ...

Xuyên Thành Thử Tam Lang nhại theo tên quản sự:

- Đại ca! Việc đến thế này chẳng cần phí lời. Hãy kiên quyết hơn mới đạt mục đích.

Lúc này Lộ Vân Phi vô cùng kích động. Mất tiêu, Đường gia lão điểm từ nay sẽ phải đóng cửa, và tâm nguyện của chàng cũng tan thành mây khói. Lúc đầu chàng không muốn xảy ra đổ máu vì kiêng kỵ Bàn Long Sơn Trang là đại phái bá chủ một phương, đối đầu sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

Ngoài ra còn Võ Lâm Công Tử mắt hổ đăm đăm, tuy không biết do nguyên nhân gì nhưng hắn cũng quyết đoạt cho được Điền Vĩnh Ân. Thế nhưng trong tình thế này, việc giải quyết bằng phương pháp hòa bình xem ra không còn hy vọng. Để đạt mục đích, đành phải bất chấp hậu quả. Về phía chàng, nếu không hoàn thành chuyển bảo tiêu để nhân tiêu bị giết hoặc bị bắt thì chỉ còn cách mang đầu về nộp cho Đường đại tiểu thư mà thôi.

Chàng nghiêng răng, đánh giọng hỏi:

- Tào cô nương có chịu giao nộp người hay không?

- Câu hỏi đó ta hỏi người mới đúng.

- Như vậy là tại hạ bắt buộc phải dùng bạo lực?

Tào Xuân Cẩm không chút nhân nhượng:

- Xem ra đành phải như thế!

- Tại hạ đành phải đắc tội vậy!

Tào Xuân Cẩm vốn có tình ý với Lộ Vân Phi. Nhưng mọi việc đã bóc trần, tình ý đó hoàn toàn tiêu mất. Với hạng nữ nhân như vậy đâu có bao giờ giữ được tình cảm thắm thiết với ai? Hiện tại song phương đã biến thành hai trận tuyến đối đầu sinh tử, lập tức đổi tình cảm thành binh khí. Lưu quản sự xuất kiếm trước tiên. Võ Lâm Công Tử lùi lại mấy bước, chứng tỏ mình đứng ngoài cuộc tranh chấp này.

Việc đó làm cho Tào Xuân Cẩm hết sức bất mãn.

Lộ Vân Phi vẫn còn suy tính xem có nên hạ sát thủ hay không. Hai tên tuồng niên hán tử bước lên cùng Lưu quản sự tạo thành thế chân vạc. Xuyên Thành Thử Tam Lang lùi đến tận bìa rừng dáng vẻ rất nhàn tản.

Lộ Vân Phi cảm thấy khó xử, nếu hạ sát thủ, song phương sẽ thành thế nước lửa không thể dung hòa, chẳng những không thể đòi lại được nhân tiêu mà còn làm cho Bàn Long Sơn Trang dốc toàn lực phục thù, thậm chí còn gây nên họa cho Đường gia lão điểm.

Chàng vẫn còn băn khoăn không biết Tào Xuân Cẩm có thật đã cướp tiêu hay không? Nếu không thì Điền Vĩnh Ân ở đâu? Nếu tên hắc y hán tử mắt cú ở tửu điểm không phải do người của Bàn Long Sơn Trang giết tất phải có kẻ thứ ba chọc tay vào.

Người đó là ai? Nếu có kẻ thứ ba thì việc cướp tiêu không kể, vì lý do gì hấn giết người? Điền Vĩnh Ân cũng là cao thủ, thế mà bị cướp đi vẫn không hề phản kháng, đủ biết người cướp tiêu phải có thân thủ kinh nhân, chỉ sợ tại trường, ngoài Võ Lâm Công Tử ra không ai đủ bản lĩnh làm việc đó. Nhưng có thật là Võ Lâm Công Tử đã cướp tiêu hay không? Nếu hấn đã cướp tiêu sao còn bày vẽ ra trò hề này? Như thế chẳng hóa ra vẽ rắn thêm chân? Cho dù thế nào thì căn cứ vào tình hình trước mắt, việc bảo vệ nhân đầu tiêu hoàn toàn không đơn giản như chàng đã định liệu.

Khi giao cho Lộ Vân Phi bảo tiêu Đường đại tiểu thư đã tra xét gì về lai lịch của Lộ Vân Phi, phải tính rằng cô ta đã phạm vào đại kỵ khi giao sự nghiệp của Đường gia lão điểm vào tay của một người không quen biết.

Lộ Vân Phi lòng đầy nghi vấn, hoàn toàn không hiểu cơ sự thế nào. Xét ra thì đây là nghịch lý, bởi chính Lộ Vân Phi tìm đến Đường gia lão điểm bán mạng làm nhân đầu tiêu sự, chẳng lẽ không tính trước những bất trắc này? Hay Lộ Vân Phi đúng là vong mạng?

Lưu quản sự ra lệnh cho hai tên trung niên hán tử:

- Các người hãy lùi lại!

Có thể hiểu rằng vị quản sự của một đại phái như Bàn Long Sơn Trang tất không thể để mất thân phận bằng cách liên thủ đối địch. Hai tên hán tử lùi lại mấy bước nhưng vẫn vận công phòng bị, sẵn sàng xông vào trợ chiến.

Tào Xuân Cẩm có phần căng thẳng.

Bổng Lưu quản sự quát to một tiếng, thi triển một chiêu sát thủ, công sang. Tên này vốn nợ Tam Lang một mối ân tình, giận không thể giết đi bịt đầu mối, nay gặp huynh đệ đối phương, hấn đâu chịu buông tha? Mượn tiếng việc công để trút nợ, đó là diệu kế xưa nay của hạng người bất nhân bất nghĩa. Thế nhưng sự việc lại không như dự tính của Lưu quản sự. Cho dù hấn xuất chiêu tàn độc thế nào, rốt cuộc cũng thất thủ.

Chỉ nghe một loạt âm thanh xé gió của hai thanh kiếm chạm nhau, trường kiếm của Lưu quản sự bị đánh bật đi, buộc phải lùi lại, mặt đờ đẫn nhìn xuống ngực áo mình bị chọc thủng ba lỗ. Còn may mà vết thương chưa chạm vào da thịt, hiển nhiên đối phương đã hạ thủ lưu tình, nếu không hấn đâu còn mạng.

Mọi người trong trường đấu đều hiểu rằng Lộ Vân Phi không cố ý sát nhân.

Hai tên trung niên hán tử không thể khoan tay, cùng thét lên một tiếng vung kiếm xông vào.

Diễn biến không có gì khác hơn Lưu quản sự, chỉ trong chớp mắt, cả hai tên hán tử đều kinh hoàng lùi lại, trên ngực áo trái bị kiếm xé rách một lỗ bày cả da thịt nhưng vẫn chưa chạm đến da. Tức không nhịn nổi khi bị sỉ nhục, lập tức vung kiếm định xông vào lần nữa.

Đột nhiên có tiếng quát từ mé rừng vào trường đấu:

- Dừng tay! Tiếng quát không lớn nhưng đầy uy lực.

Tào Xuân Cẩm dừng ngay lại.

Một lão nhân từ mé rừng chậm rãi bước ra.

Lộ Vân Phi vừa nhìn sang, suýt nữa buộc miệng kêu lên:

- Vô Tình Lão Nhân!

Lão quái nhân xuất hiện trong lúc này tất chẳng phải chuyện ngẫu nhiên.

Tào Xuân Cẩm bước lên nói:

- Lam bá bá đến thật đúng lúc. Lưu quản sự và hai tên hán tử vội bước đến chấp tay cúi thấp xuống thi lễ.

Hôm trước trong cuộc đại yến khai trương Đường gia lão điểm, lão quái này với ba huynh đệ Lộ Vân Phi ngồi cùng bàn, tuy vậy song phương chẳng có chuyện mặn mà gì, bởi thế Lộ Vân Phi cố tình lờ đi không chào hỏi.

Chàng trầm nghĩ:

- Theo cách xưng hô của Tào Xuân Cẩm thì lão quái có quan hệ rất mật thiết với Bàn Long Sơn Trang. Nay lão đã xen vào chỉ e khó tránh khỏi đổ máu.

Bóng trăng đã chéch về mé rừng khiến khu đất trống tối sẫm không thấy rõ biểu hiện của từng người.

Vô Tình Lão Nhân quét mắt nhìn từng người trên trường đấu, cuối cùng dừng lại trên mặt Tào Xuân Cẩm:

- Nha đầu! Đừng đánh nữa đưa người đi đi!

Tào Xuân Cẩm trở mặt hỏi:

- Vì sao chứ? Lam bá bá nói gì vậy?

Vô Tình Lão Nhân trầm tĩnh nhắc lại:

- Ta bảo đừng đánh nữa. Các ngươi không có cân lượng nào so với hắn.

Tào Xuân Cẩm kêu lên:

- Lam bá bá sao lại...

Vô Tình Lão Nhân ngắt lời:

- Hắn có thể giết các ngươi nhưng đã không giết, thế là nể mặt nha đầu ngươi quá rồi, đừng u mê không biết xấu tốt!

Tào Xuân Cẩm giấu môi nói:

- Nói vậy là bá bá cũng sợ hắn sao?

- Ha ha ha! Nha đầu! Đã từng nghe nói ta sợ ai bao giờ chưa?

- Vậy thì sao bá bá có những lời nhụt chí như vậy?

Vô Tình Lão Nhân nghiêm giọng:

- Nha đầu, các ngươi đánh nhau chỉ là mù quáng cả .

Tào Xuân Cẩm bật lên:

- Mù quáng?

- Phải!

- Bá bá nói vậy có ý gì?

Vô Tình Lão Nhân nhướng mày hỏi:

- Ta hỏi các ngươi đánh nhau chỉ vì lão hồ ly Điền Vĩnh Ân có phải thế không?
- Chính thế.

- Vậy thì ta cho ngươi biết, nha đầu, cha ngươi đã tự thân xuất mã đưa người đuổi theo Điền Vĩnh Ân. Chưa chừng bây giờ đã bắt được rồi.

Cả Tào Xuân Cẩm lẫn Võ Lâm Công Tử cùng thốt lên:

- Thật ư? Tất cả những người khác đều mở to mắt.

Vô Tình Lão Nhân nhướng mày hỏi:

- Nha đầu, bá bá đã bao giờ nói đùa với ngươi chưa?

Tào Xuân Cẩm không đáp, gấp giọng hỏi:

- Điền Vĩnh Ân chạy hướng nào?
- Cứ theo quan lộ về hướng tây. Nếu cha ngươi tóm được thì có thể gặp họ trở về đây!

Trong hiện trường, nhân ảnh láo nháo. Võ Lâm Công Tử lao đi trước tiên. Kế đến là Tào Xuân Cẩm khoát tay ra lệnh cho ba tên thủ hạ nhằm hướng tây mà chạy.

Lộ Vân Phi đứng chết lặng đương trường. Tin tức này đối với chàng chẳng khác gì bị sét đánh ngang tai. Nếu Điền Vĩnh Ân bị Bàn Long Sơn Trang tóm được, muốn đòi lại còn khó hơn lên trời. Đường gia lão điểm vừa khai trương đã phải đóng cửa, chàng chỉ còn cách đem đầu chịu tội chứ không còn cách nào khác.

Vô Tình Lão Nhân nhìn Lộ Vân Phi, cười khinh khịch nói:

- Cái miệng làm vạ cái thân, người ta được mấy cái mạng mà rao bán ...

Dứt lời lững thững bước đi.

Lộ Vân Phi lòng rối như tơ vò, chẳng nghĩ ngợi gì đến câu nói mát của Vô Tình Lão Nhân nữa. Nếu chỉ vì một tên thủ hạ bị sát hại mà làm cho trang chủ Bàn Long Sơn Trang tự xuất mã thì quá vô lý, cho dù giữa họ và Điền Vĩnh Ân có mối ân oán gì cũng thế. Lại còn Võ Lâm Công Tử nữa ... Không còn nghi ngờ gì nữa, bên trong tất hàm chứa nguyên nhân gì trọng đại.

Tam Lang đến gần:

- Đại ca, chúng ta hành động thôi chứ!
- Hành động gì?
- Chẳng lẽ đành khoanh tay? Đại ca, trong việc này chẳng riêng gì cái mạng của đại ca đâu. Tiểu đệ và nhị ca cũng đã đồng tình với kế hoạch này. Dựa vào ba huynh đệ chúng ta dù có dùng tới thủ đoạn gì cũng phải đòi nhân tiêu về cho bằng được!

Lộ Vân Phi nghi hoặc nói:

- Ta không sao hiểu được Điền Vĩnh Ân đã gặp chuyện gì.

Xuyên Thành Thử Tam Lang nói một cách tin tưởng:

- Rất hiển nhiên! Điền Vĩnh Ân bị người của Bàn Long Sơn Trang bắt đi nhưng giữa đường đã tẩu thoát.

Lộ Vân Phi nghi hoặc hỏi:

- Nhưng sao Tào Xuân Cẩm...

Tam Lang giải thích:

- Chẳng phải Tào Xuân Cẩm không biết chuyện này, chỉ là chúng bày bố ra ngoài thôi để làm rối mắt chúng ta và giữ chân Võ Lâm Công Tử với chúng ta lại đây để lão trang chủ hành động thuận tiện hơn.

- Còn Vô Tình Lão Nhân?

- Lão quái vật đó được Tào Xuân Cẩm gọi là bá bá, tất đồng mưu lừa chúng ta.

- Không đúng ...

Xuyên Thành Thử Tam Lang hỏi:

- Cái gì không đúng?

- Vô Tình Lão Nhân Lam Ngọc Điền nếu đồng mưu với Bàn Long Sơn Trang thì tại sao tiết lộ việc Tào trang chủ dẫn người truy bắt Điền Vĩnh Ân?

Tam Lang cười nói:

- Đó mới là chỗ cao minh của chúng.

- Ta không hiểu.

- Đại ca cứ nghĩ mà xem. Chúng có thể giấu người đi rồi kêu rằng không bắt được, đưa chuyện này biến thành huyền án. Vì chúng ta còn chưa biết những bí ẩn chứa đựng bên trong việc này là gì. Ngoài Võ Lâm Công Tử có thể còn có thể lực khác tham gia bắt Điền Vĩnh Ân. Bàn Long Sơn Trang làm thế tất có nguyên do. Chúng ta làm bảo tiêu tất nhiên phải gánh trách nhiệm.

Lộ Vân Phi gật đầu:

- ừ! lão tam người nói nghe ra cũng có lý ...

Xuyên Thành Thử Tam Lang nói:

- Đại ca chúng ta cứ truy đuổi theo rồi tùy cơ mà hành sự.

- Nào đi! Hai người nhanh chóng chạy khỏi rừng. Bây giờ thân phận đã tiết lộ không cần giữ gìn nữa.

Tới quan đạo họ cứ nhằm hướng tây thì triển hết thân pháp lao đi. Mới đi được năm sáu dặm Xuyên Thành Thử Tam Lang chợt dừng phất lại chỉ tay tới cánh đồng cách quan lộ không xa vừa thu hoạch xong nói:

- Đại ca hãy xem cái gì kia?

Lộ Vân Phi còn lướt đi bốn năm trượng nữa mới dừng lại kịp, nhìn theo hướng tay chỉ của Tam Lang. Giữa cánh đồng chỉ còn trơ gốc rạ có những vật đen nằm rải rác, giống như là hình người.

Lộ Vân Phi còn suy nghĩ thì Tam Lang đã nhằm hướng đó lao tới, chàng đành phóng chân theo.

- Ôi!

Phía trước tiếng Tam Lang kêu lên kinh sợ. Lộ Vân Phi càng gấp bước hơn. Giữa cánh đồng vừa gặt nằm rải rác bảy tám túp thì, trong đó có cả lão nhị Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng, toàn thân bê bết máu. Dưới ánh trăng mờ cũng có thể thấy trên thi thể Đinh Triệu Hùng có mấy vết kiếm thương đỏ lôm nhòm nhìn đến ghê mắt.

Xuyên Thành Thử Tam Lang rú lên:

- Nhị ca!

Rồi quỳ xuống trước thi thể khóc như mưa.

Lộ Vân Phi thấy huyết khí trong người sôi lên. Huynh đệ kết nghĩa tuy khác họ nhưng tình như thủ túc. Điều làm chàng đau đớn nhất là do ý định của chàng mà cả ba tham gia vào chuyến bảo tiêu này, nếu không Đinh lão nhị đâu đến nỗi chết thảm?

Căn cứ vào hiện trường có thể xác định Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng đã huyết chiến khốc liệt, sát hại tới sáu bảy địch nhân rồi mới bị loạn kiếm đâm chết.

Tam Lang chợt thôi khóc nghiêng răng nói:

- Nhị ca! Tiểu đệ từ khi xuất đạo tới nay chưa làm bị thương người nào. Nhưng từ bây giờ, tiểu đệ phải giết người!

Bấy giờ y mới hiểu rằng muốn giết người thì chỉ dựa vào thân pháp và xảo thuật là không đủ, mà sẽ phải quyết tâm học kiếm để báo thù. Chỉ đơn giản hai câu đó đủ thấy Xuyên Thành Thử Tam Lang đau đớn chùng nào và mối thâm tình giữa ba huynh đệ sâu sắc bao nhiêu.

Lộ Vân Phi cũng quỳ xuống đưa tay sờ vào thi thể lão nhị, nhưng vừa chạm vào người Đinh Triệu Hùng đã kêu lên:

- Lão tam còn sống!

Tam Lang vội vàng hỏi lại, sau đó đưa tay sờ ngực và cổ tay nhị ca, run giọng nói:

- Đại ca tim vẫn còn đập nhưng mạch rất yếu, làm thế nào bây giờ?

Lộ Vân Phi quần bách nói:

- Hãy trợ một luồng chân khí ...

Tam Lang đau đớn lắc đầu:

- Không được! Trong tình huống này nhị ca không chịu nổi ngoại lực đâu chỉ sợ càng nhanh ...

Y không dám nói hai tiếng đoạn khí.

Lộ Vân Phi đâu biết nguyên lý này? Chỉ vì trong người không có thánh đan linh dược, đành thúc thủ vô sách trước người huynh đệ đang hấp hối nên mới đề ra hạ sách bất đắc dĩ đó. Hai người bối rối nhìn nhau không biết phải làm gì. Không khí tĩnh lặng đến ghê sợ

Đột nhiên một nhân ảnh như bóng ma lướt nhanh về phía hai người. Lộ Vân Phi cảnh giác ngưng thần nhìn về phía người đang lao tới, mặt hiện sát cơ. Lúc này chàng đã sẵn sàng đại khai sát giới.

Nhân ảnh tới gần. Lộ Vân Phi bỗng buột miệng kêu lên:

- Đại tiểu thư!

Tam Lang cũng đứng dậy nhưng không nói gì. Đường đại tiểu thư không đáp, cúi xuống thi thể Đinh Triệu Hùng xuất chỉ điểm mấy chỗ huyết đạo bằng thủ thuật rất kỳ dị.

Lúc này tâm tình Lộ Vân Phi rất phức tạp. Tự chàng đến bán mạng làm tiêu sư, ngay chuyển tiêu đầu tiên đã để mất tiêu, mang tai họa lớn đến cho Đường gia lão điểm vừa mới khai trương.... Chàng không còn mặt mũi nào nhìn Đường đại tiểu thư cũng không biết ăn nói thế nào. Nếu lúc này đối phương yêu cầu chàng tuân theo quy củ tự quyết, chàng sẽ không chút do dự.

Đường đại tiểu thư điểm mấy chỉ giữ khí tức cho Đinh Triệu Hùng xong đứng thẳng lên nhìn Lộ Vân Phi. Chàng cúi đầu xuống tránh ánh mắt đó, mặt nóng ran, tim đập rộn lên vì kích động và hổ thẹn.

Đường đại tiểu thư lên tiếng:

- Lộ tiêu đầu, vị huynh đệ này của ngươi mạng thật lớn, sẽ không chết đâu. Cứ yên tâm đi.

Lộ Vân Phi ngẩng lên bối rối hỏi:

- Còn.. cứu được ư?

Đường đại tiểu thư gật đầu:

- Đúng thế! Có những người cơ thể có sức chịu đựng phi thường, vị này là một trong ít người như thế.

Lộ Vân Phi ngập ngừng:

- Bây giờ...

Đường đại tiểu thư ngắt lời:

- Đưa về bốn điểm, lão phu nhân sẽ chữa trị cho y.

Xuyên Thành Thử Tam Lang lên tiếng:

- Đại ca để tiểu đệ mang nhị ca về.

Đường đại tiểu thư đưa tay chỉ ra phía sau nói:

- Phạm tổng quản đang đứng ở phía đó, chỉ hơn dặm thôi sẽ tiếp ứng cho ngươi.

Xuyên Thành Thử Tam Lang đưa mắt nhìn đại ca rồi ẵm Đinh Triệu Hùng người đầy máu me lên nói:

- Đại ca tiểu đệ đi đây!

Lộ Vân Phi trầm giọng đáp:

- Đi đi và hãy cẩn thận.

Tam Lang gật đầu bước đi. Một lúc sau Lộ Vân Phi đánh bạo nói:

- Đại tiểu thư, chắc tiểu thư đã biết rõ mọi chuyện, tại hạ không có gì để nói nữa. Nếu không tìm được nhân tiêu thì tại hạ sẽ tự quyết để tạ tội.

Vì kích động mà giọng chàng run run.

Đường đại tiểu thư ngưng mục mà nhìn Lộ Vân Phi một lúc. ánh mắt toát lên vẻ thông minh và sự kiên nghị:

- Có biết kẻ cướp tiêu là ai không?

Lộ Vân Phi đáp:

- Người của Bàn Long Sơn Trang.

- Nguyên nhân?

Lộ Vân Phi lắc đầu:

- Không biết. Nhưng theo tại hạ thấy thì Điền Vĩnh Ân có ý đồ gì đó. Còn việc cướp tiêu có lẽ không vì mục đích làm cho Đường gia lão điếm phá sản mà còn có mưu đồ khác.

Đường đại tiểu thư hỏi:

- Sao biết được?

- Bởi vì Võ Lâm Công Tử cũng tham gia vào việc cướp tiêu và tỏ ra rất kiên quyết. Nhưng người này lại có mối quan hệ thâm giao với đại tiểu thư, nếu tại hạ không lầm...

Chàng dừng một lúc mắt nhìn thẳng đối phương tiếp:

- Ngoài ra còn có Vô Tình Lão Nhân Lam Ngọc Điền cũng nhúng tay vào.

Đường đại tiểu thư gật đầu:

- Được rồi! Tất cả những kẻ bị giết ở đây đều là thủ hạ của Bàn Long Sơn Trang. Ta đến chậm một bước nếu không Đinh Triệu Hùng không đến nỗi bị thương nặng như thế.

Rồi chợt hỏi thêm:

- Người còn nhớ việc hiểu lầm hôm trước với Võ Lâm Công Tử không? Chiếc hộp mà Xuyên Thành Thủ Tam Lang lấy trộm rồi sau đó trả lại cho Võ Lâm Công Tử chính là lễ vật y tặng cho lão phu nhân rất hữu hiệu cho việc chữa trị vết thương.

Phương đông đã ửng hồng. Tiếng gà từ xóm xa vang đến xao xác.

Lộ Vân Phi nói:

- Đại tiểu thư, Điền Vĩnh Ân chạy về hướng tây. Nghe nói lão trang chủ của Bàn Long Sơn Trang thân đưa người truy bắt. Tào nhị tiểu thư và Võ Lâm Công Tử cũng đã đuổi tới đó. Tại hạ ...

Đường đại tiểu thư hỏi:

- Người cũng định truy bắt?

- Đương nhiên .

- Nếu hấn đã rơi vào tay đối phương rồi thì sao?

Lộ Vân Phi trả lời kiên quyết:

- Tại hạ là người bán mạng, vì thế phải liều mạng mình để tìm cho bằng được nhân tiêu đem về.

Đường đại tiểu thư căn môi nói:

- Việc này xét cho cùng...

Tới đó chợt đổi ý, gật đầu nói nhanh:

- Người đi đi! Chúng ta tiếp tục theo đuổi việc của mình, nếu lỡ gặp tình huống gì ta sẽ cho người báo với người.

Lộ Vân Phi lập tức lao đi với quyết tâm tìm cho được Điền Vĩnh Ân, bởi việc đó quan hệ đến tính mạng của chàng.

Hết tập 1